

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- 1) stwierdzenie, że wydając decreto legislativo nr 209 z 24 czerwca 2003 r. w celu transpozycji dyrektywy 2000/53 do prawa krajowego w sposób niezgodny z tą dyrektywą Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 2 pkt 2 i 5, art. 3 ust. 5, art. 4 ust. 2 lit. a) w związku z załącznikiem II, art. 5 ust. 1-4, art. 6 ust. 3 lit. a) i ust. 4, art. 7 ust. 1 i 2, art. 8 ust. 3 i 4, art. 10 ust. 3 oraz art. 12 ust. 2 dyrektywy 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji ⁽¹⁾.
- 2) obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja Wspólnot Europejskich wniosła w dniu 7 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich skargę mającą na celu stwierdzenie, że nie podejmując wszystkich niezbędnych działań w celu:

- zdefiniowania pojazdów wycofanych z eksploatacji jako odpadów zgodnie z dyrektywą;
- włączenia w transponującym dyrektywę decreto legislativo pojazdów trójkołowych do pojazdów wycofanych z eksploatacji;
- jasnego określenia, że wszystkie niebezpieczne części i materiały wymienione w załączniku II należy usunąć przed dalszym przetwarzaniem;
- zbierania w odpowiednich punktach, w miarę możliwości technicznych, zużytych części z napraw pojazdów;
- zapewnienia w odniesieniu do wystawienia świadectw złomowania, że będą one wystawiane przez uprawnione zakłady przetwarzania zgodnie z art. 6 dyrektywy. Wystawienie tych świadectw nie zostało ponadto przyjęte jako warunek wyrejestrowania [pojazdu] z publicznego rejestru pojazdów, czego wymaga dyrektywa;
- zapewnienia, że producenci pokryją wszystkie lub znaczną część kosztów ustanowienia systemu bezpłatnego odbierania pojazdów;
- zabezpieczenia niebezpiecznych części pojazdów przed ich przetwarzaniem;
- uprzywilejowania recyklingu wobec innych form przetwarzania danych pojazdów;
- wykluczenia transponowania niektórych przepisów określonych w dyrektywie w drodze porozumień na podstawie art. 10 tej dyrektywy;

- stworzenia systemu kontroli i oceny, czy zostały osiągnięte cele wymienione w dyrektywie, w ten sposób, aby mogły one zostać osiągnięte przed 1 stycznia 2006 r.;
- podawania przez producentów pojazdów i części informacje odpowiadających temu, co jest niezbędne dla zakładów przetwarzania;
- ustanowienia obowiązku okresowych kontroli osiągniętych wyników i poinformowania o tych wynikach właściwych władz i Komisji oraz zobowiązania właściwych władz do podjęcia działań w celu oceny postępów osiągniętych w ramach porozumień

Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom wynikającym z art. 2 pkt 2 i 5, art. 3 ust. 5, art. 4 ust. 2 lit. a) w związku z załącznikiem II, art. 5 ust. 1-4, art. 6 ust. 3 lit. a) i ust. 4, art. 7 ust. 1 i 2, art. 8 ust. 3 i 4, art. 10 ust. 3 oraz art. 12 ust. 2 dyrektywy 2000/53/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 września 2000 r. w sprawie pojazdów wycofanych z eksploatacji.

Komisja wnosi również o obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

⁽¹⁾ Dz.U. L 269 z 21.10.2000, str. 34.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniami Sozialgericht Berlin z dnia 27 września 2005 r. w sprawach Doris Habelt (C-396/05) i Martha Möser (C-419/05) przeciwko Deutsche Rentenversicherung Bund

(Sprawy C-396/05 i C-419/05)

(2006/C 22/11)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 14 wzgl. 28 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniami Sozialgericht Berlin z dnia 27 września 2005 r. w sprawach Doris Habelt (C-396/05) i Martha Möser (C-419/05) przeciwko Deutsche Rentenversicherung Bund.

Sozialgericht Berlin zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy postanowienie załącznika VI. lit. D) (uprzednio C) „Niemcy” pkt 1 do rozporządzenia Rady (EWG) nr 1408/71 ⁽¹⁾ w sprawie stosowania systemów zabezpieczenia społecznego do pracowników najemnych i ich rodzin przemieszczających się we Wspólnocie jest zgodne z hierarchicznie nadrzędnym prawem wspólnotowym, w szczególności z zasadą swobodnego przepływu osób, w tym wypadku nakazem przenoszenia świadczeń przewidzianym przez art. 42 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE), w zakresie w jakim wyklucza ono również świadczenia emerytalne za okresy składkowe ukończone na dawnym terytorium Rzeszy Niemieckiej?

⁽¹⁾ Dz.U. L 149, str. 2

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Düsseldorf z dnia 2 listopada 2005 r. w sprawie Sachen AGST Draht- und Biegetechnik GmbH przeciwko Hauptzollamt Aachen

(Sprawa C-398/05)

(2006/C 22/12)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 15 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht Düsseldorf z dnia 2 listopada 2005 r. w sprawie Sachen AGST Draht- und Biegetechnik GmbH przeciwko Hauptzollamt Aachen.

Finanzgericht Düsseldorf zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy rozporządzenie Rady (WE) nr 1599/1999 ⁽¹⁾ z dnia 12 lipca 1999 r. nakładające ostateczne cło wyrównawcze i stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na drut ze stali nierdzewnej o średnicy 1 mm lub większej pochodzący z Indii oraz kończące postępowanie dotyczące przywozu drutu ze stali nierdzewnej o średnicy 1 mm lub większej pochodzącego z Republiki Korei, jest bezskuteczne w zakresie w jakim przewiduje stosowanie cła wyrównawczego do wytwarzanego przez Venus Wire Industries Ltd w Bombaju (Indie) drutu klasyfikowanego w ramach podpozycji CN 7223 00 19?

⁽¹⁾ Dz.U. L 189, str. 1.

Skarga wniesiona w dniu 15 listopada 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-399/05)

(2006/C 22/13)

(Język postępowania: grecki)

W dniu 15 listopada 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M. Patakę, doradcę prawnego i A.X.P. Lewisa, członka Służby Prawnej Komisji, z adresem do doręczeń w Luksemburgu, przeciwko Republice Greckiej.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, że Republika Grecka uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 4 ust. 2 dyrektywy 93/38/EWG ⁽¹⁾ oraz naruszyła zasadę przejrzystości i równego traktowania uczestników przetargu ze względu na to, że DEI (Dimosia Epicheirisi Ilektrismou — Publiczne Przedsiębiorstwo Energetyczne) na ostatnim etapie przetargu rozpisanego w celu budowy i uruchomienia elektrociepłowni w Lavrio dopuściło do udziału w tym przetargu dwie spółki, które nie spełniały wymogów określonych w ogłoszeniu o zamówieniu i specyfikacji.
- obciążenie Republiki Greckiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

- Komisja otrzymała skargę w sprawie przebiegu postępowania przetargowego, a konkretnie niespełnienia wymogów określonych przez DEI w ogłoszeniu o zamówieniu na budowę i uruchomienie elektrociepłowni w Lavrio.
- W świetle orzecznictwa Trybunału Komisja uważa, że ze względów przejrzystości i równego traktowania DEI powinna była odrzucić oferty spółek, które nie spełniały wymogów, które sama określiła w ogłoszeniu o zamówieniu i w specyfikacji, tj. posiadania doświadczenia w zakresie opracowywania projektów i zarządzania nimi za pomocą metody turn-key („pod klucz”) oraz oferty wyłącznego utrzymania turbiny gazowej przez konstruktora.